

#Протест

Вестникът на активния човек

Издава се с дарения

Разпространява се бесплатно

3 – 9 февруари 2014 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 4 (25), година II

Имало едно време две Българи

21. век. Европейски съюз. България – член на ЕС от 2007 г.

Сцена първа

Сергей Станишев. Председател на БСП и президент на ПЕС. Мандатоносител на правителството на Пламен Орешарски.

Станишев твърди, че кабинетът е програмен и няма партийни зависимости. Станишев твърди също, че кабинетът управлява добре и в диалог с гражданското общество. Оставяме настрана, че „диалогът“ се изразява в липса на каквито и да е реакции към искането за оставка на протестите в

страната, продължаващи всекидневно почти осем месеца, в плътни тежко екипирани кордони от полицаи и специални заграждения около сградата на парламента. Важно е да видим как Станишев аргументира качеството и прозрачността на управлението на страната. Ето как: „На семинара всички министри – и на БСП, и на ДПС – пяхме „Моя страна, моя България“ заедно“.

Звучи ли ви възможно?

Сцена втора

Мониторинговият доклад на ЕК за България е публикуван. Докладът е изключително негативен.

В него в прав текст назначението „Леевски“ е определено като „тежко наследство, което властите трябва да положат сериозни усилия, за да преодолеят“, а напредъкът в борбата срещу престъпността и корупцията в България е преценен като „ограничен и крехък“.

Оговорът на външния министър Кристиан Вигенин е... да оспори ефективността на мониторинга на Европейската комисия върху България и Румъния, като твърди, че чрез този мониторинг други страни членки изместват вниманието от собствените си проблеми. Според него трябва внимателно да се прецени доколко мониторингът носи резултати и дали не вреди повече, отколкото помага. „От наша гледна точка въвеждането на общ механизъм за всички държави членки, макар и не толкова детайлен, е по-адекватно решение, тъй като тогава ще може да се види къде стои всяка една държава – членка на ЕС. Защото в момента фокусът е единствено и само върху България и Румъния. Не всички страни са дотам перфектни, че да оценяват само нас, насочвайки вниманието не към себе си, а към някой друг“.

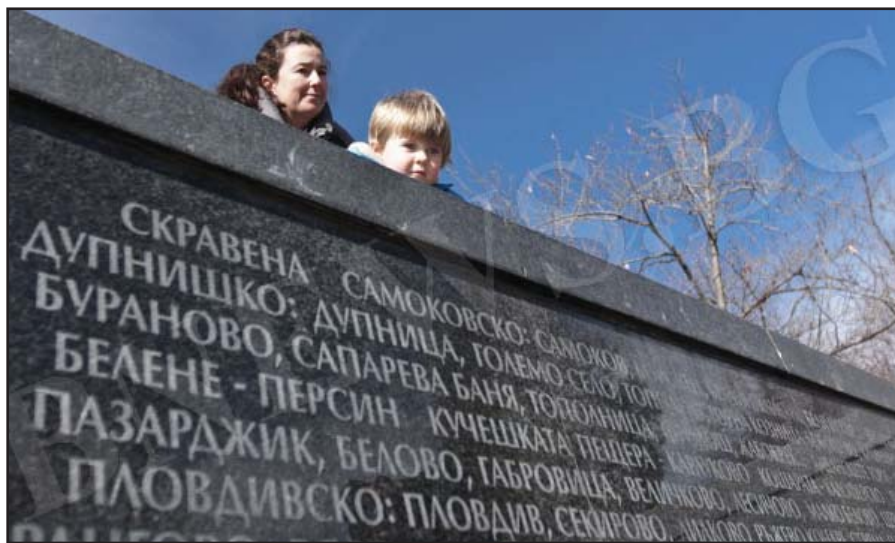
Звучи ли ви адекватно?

Сцена трета

Управлението на кабинета „Орешарски“ още с първите си действия предизвиква изключително остра обществена реакция. Реакция, която по същество няма аналог в новата история на България. Защото не се отнася до конкретна политика или сектор, а до политическото представителство като такова и защото категорично поставя на дневен ред непоставяните преди това теми за морала, задкулисието и олигархията.

Кабинетът „Орешарски“ реанимира един енергиен проект, който е дъвкан и предъвкан от поредица от правителства – „Южен поток“. Превръща го в приоритетен и му дава зелена светлина. Няма да коментираме параметрите на проекта. Ще коментираме друго. По повод този проект премиерът казва: „Единственото непрозрачно нещо в „Южен поток“ е петчасовият ми разговор с шефа на „Газпром“ и той никога няма да стане ясен“.

На стр. 7

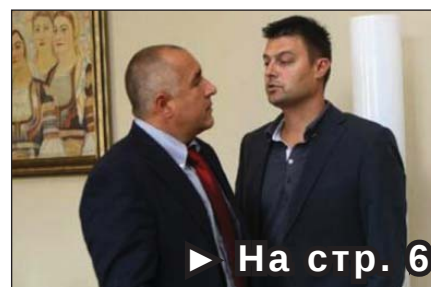
На 1 февруари почитаме паметта на жертвите на Тоталитаризма. Снимката: Мемориал на жертвите на тоталитаризма на столичния булевард „Фриьоф Хансен“

► На стр. 3
Коалицията „Финансов надзор“

► На стр. 5
Евродокладвам за съдебната система

► На стр. 6
За Баревков, креатурите и карикатурите

Няколко големи стъпки назад и за университетите

Васил Димитров

Преди дни лидерите на БСП и ДПС внесоха в Народното събрание проектозакон за допълнение и изменение на Закона за висшето образование. Промяната гласи следното: „Мандатността на лицата, избрани на ръководните длъжности ректор, директор на департамент, колеж или филиал и на техните заместници, се определя в правилника за дейността на съответното училище“.

Иначе казано, университетите сами ще решават по колко мандата могат да управляват ректорите, деканите и съответните им заместници. В момента законът позволява само по 2 мандата от 4 години за тези длъжности. Мотивите на вносителите Сергей Станишев и Лютви Местан относно тези промени определено не са категорични: „Да се презумира, че ако няма мандатност, едно лице е в състояние да феодализира ръководни позиции за неопределено време, е недостойно за академическата общност, защото тя представя основната част от българската интелигенция и не е възможно да е обект на манипулация от едно или друго лице“.

Тук не ви ли звучи малко като „гузен негонен бяга“? Изобщо не е недостойно да се „презумира“, че едно лице би феодализирило ръководните позиции във ВУЗ-а, но е факт, че се „презумира“.

Но дали промените, планирани от БСП и ДПС, целят да дадат тези привилегии на ректорите с цел по-качествено образование? Напротив, след студентските бунтове властта се уплаши и реши да слага за неограничен период от време свои хора на ръководните места в българските

университети. А такива, както се вижда, има в излишък. И каква е схемата – отгоре казват кой е „правилният“ човек, който трябва да е ректор. Когато той заеме мястото, за да се отблагодари на благодетелите си, трябва да сложи за свои заместници и декани също послушни хора, които да изпълняват неговите заповеди в стил „тъй вярно“. И така се получава картинката от преди 1989 г. – една управляваща клика пуска корени навсякъде – в бизнеса, в правосъдието, та дори и в храма на знанието, като по този начин успява да контролира и най-обикновената инспекторка за стипендии.

Но за да имат аргумент против гореканозното, вносителите на проектозакона подчертават, че ВУЗ-овете сами ще решават колко да бъдат мандатите на ректорите и дали изобщо да бъдат ограничени. Което е смехотворно. Че кой ректор току-така ще се откаже от „властта“ си, всеки ще посрещне радушно такъв закон. А както е ясно, в момента в университетите почти всички ръководни длъжности са заети от послушни на ректорите хора. Което означава, че те веднага биха подкрепили една такава инициатива, само и само да си запазят високите пост и да не си създават проблеми, като гласуват „за“ промени в правилника на учебното заведение.

От своя страна пък ректорите ще продължават, както и досега, да внимават какво говорят, за да не разсъдят властта.

И така, оказва се, че докладът на ЕК е съвсем правилен – „Няколко малки стъпки напред, няколко големи – назад“. Лошото е, че „задните“ стъпки са толкова големи, че ни връщат в тоталитарните времена.#

Окупацията падна! Да живее окупацията!

Мартин Райчинов

Петък вечерта на 24-ти януари 2014 г. Софийският университет затваря врати, за да изпрати последните си гости. Те обаче отказват да си тръгнат и изненадващо обявяват началото на втората пълна окупация на СУ през последните няколко месеца. Студентите затварят вратите и обявяват, че няма да пускат никого – нито администрация, нито журналисти – до оставката на правителството на Пламен Орешарски.

Окупацията издържа четири дни и бе свалена доброволно от студентите в ранните часове във вторник, 28 януари. В тези четири дни обаче се случиха няколко неща, които заслужават внимание:

– **Властта се уплаши неимоверно и започна да реди един след друг страни и необосновани ходове.** Пропагандната машина се задейства с пълна сила. Ректорът Иван Илчев излезе с редица изявления в пресата, в които веднага обяви, че е очевидно за всички, че новите окупатори нито са студенти, нито са безкористни, а е ясно, че зад тях стоят определени политически интереси. Повтори го множество пъти. ДПС излезе с нарочна декларация, че няма да позволи Алма матер да бъде използвана за политически цели. Опозиционните сили излязоха с декларации, че това вероятно не е най-добрата форма на протест. Прокуратурата бе сезирана моментално и се появяваха слухове за предстоящо нахлуване на полицейски сили в Ректората, което би било безпрецедентен акт. В крайна сметка полицията избра хода на тихия, но твърд натиск – пускаше всеки студент да излезе от Университета, но никой не бе допускан обратно в сградата. Тази паника на властта обаче означава само едно – **чувствителността е преминала в крайна фаза и резки движения не са добре дошли.**

– **Окупацията успя да предизвика раздвижване сред всички протестиращи групи и опозиционни сили.** Тя не бе приета еднозначно навсякъде, но определено събуди множество процеси, които тепърва ще бъдат анализирани и ще очакваме техния ефект. Протестиращите групи осъзнаха болезнено краткото оставащо време до евроизборите и малкото възможности за предизвикване на оставка в дните преди края на февруари. Очаква се енергията да бъде канализирана и да се прояви в неочаквани ходове.

– **Новата окупация не срещна очакваната обществена подкрепа, която съпътстваше първата окупация на Университета през м. октомври 2013 г.** Тя дойде във време на ниска обществена чувствителност и на събиране на сили за противодействие в посока просвещение и обикаляне по места от различни протестиращи групи. Тя показа, че обществената енергия вече трябва да бъде насочвана към убеждаване, избличаване и показване на греховете на това опасно за страната управление.

– **Две политически партии – ГЕРБ и Реформаторският блок – се опитаха да капитализират тази окупация и да донесат на себе си дивиденди.** Бъдещето ще покаже дали това ще се случи и дали осем месеца на протести са ни направили достатъчно мъдри да разпознаваме опортюнизма от възможностите.

Затова втората окупация на СУ ни помогна да научим важни уроци. Нека го правим с всяко действие и очакваното му противодействие.

За нашето бъдеще е.#

Снимка: Антон Станков

Решение на Народното събрание, взето с гласовете на 67 депутати от ГЕРБ, 30 от БСП, 29 от ДПС и 2 от „Атака“. Не, това не е футуристичен хорър-сценарий за събития в следващото Народно събрание. Не е и поздравителен адрес или съболезнователно послание по повод събитие в някоя приятелска страна, гласуван в скучен парламентарен следобед. **Това е решение за избор на зам.-председател и член на Комисията по финансов надзор от 24 януари тази година.**

Добре, ще каже някой, някаква комисия, някакви хора, какво толкова? Има едно обстоятелство, което ни кара да бъдем внимателни – **предложението е внесено от председателя на парламента Миков и гласувано светкавично, след промяна на дневния ред в последната минута, за общо 20 мин. по злополучния сценарий от 14 юни миналата година.** И сега, както тогава, в парламентарната група на левията настъпи смут, а депутатът Георги Кадиев отново се противопостави на процедурата и кандидататурите.

Защо Комисията по финансов надзор е важна?

Нейната цел по дефиниция е да поддържа стабилност и прозрачност на небанковата финансова система в България, т.е. това е държавният надзорен, регулаторен и лицензионен орган на застрахователните и осигурителните дружества, акционерните дружества, фондовата борса и финансовите къщи. Тежестта на комисията се онагледява от начина, по който сегашният ѝ председател Стоян Мавродиев беше избран. По-малко от година след началото на своето управление ГЕРБ иницира промени в Закона за КФН. Един от вносителите на промените е тогавашният депутат от ГЕРБ Мавродиев. В преходните и заключителните разпоредби се намалява броят на ръководството на комисията от 7 на 5 души и покрай тази промяна е сменен и председателят на комисията, макар от началото на мандата му да бе минала едва година. Вероятно това е **един от уникалните случаи, когато депутат внася поправки в закон, които водят директно до избора му за по-висока длъжност.**

Интереси

След идването на правителството „Орешарски“ Мавродиев безспорно е наясно, че 6-годишният му мандат не означава нищо, ако новото мнозинство не реши да промени закона. Още повече, че председателят на КФН, който е заменен по така описания начин, е настоящият министър на финансите Чобанов. В периода на първото опитване на правителството през септември, когато перспективата за оцеляването му започва да изглежда реална, Мавродиев повдига обвинение срещу бившите министри Трайков и Дянков, както и срещу един от основните противници на Цв. Василев–Пеевски – издателя на „Капитал“ Иво Прокопиев. В обвинението се твърди, че тримата са продали по престъпен начин остатъч-

Коалицията „Финансов надзор“

Момчил Петров

Снимка: Mediapool

ния държавен дял в Електроразпределителното дружество с основен собственик EVN. Освен че подобно обвинение е недоказуемо, прави впечатление, че неговите мишени са еднакво удобни на бившите и настоящите управляващи, както и на топлата връзка между тях в лицето на Цветан Василев–Делян Пеевски. Трайков беше уволнен от предишното правителство и към момента вече е ангажиран активно с друга опозиционна политическа сила, а Дянков изпадна в немилост в последните седмици на кабинета „Борисов“. В свое телевизионно участие Мавродиев определи Иво Прокопиев с думите: „най-точно на определението за олигарх отговаря г-н Прокопиев. От самото начало той изкупува на безценница предприятия. Това е един човек, който има сериозни отношения с правораздавателната система“. Друг забележителен случай, в който ролята на КФН е неясна, е обвинението от лятото на 2012 г. към тогавашния собственик на вестниците „24 часа“ и „Труд“, Огнян Донеv, в прехвърляне на акции от едно свое дружество в друго, при което, според твърденията на прокуратурата, е ощетил държавата. Впоследствие Донеv бе оправдан, но междувременно се отказа от собствеността си върху вестниците. В резултат при новите собственици тяхното отношение към Василев – Пеевски се промени из основи.

Кои са новите назначения в КФН, гласувани по светкавичната процедура?

За зам.-председател по надзора на застрахо-

вателните дружества е назначена Ралица Агайн, член на Комисията по финансов надзор отпреди промените през 2010 г. Разследване на сайта „Биволъ“ доказа, че другото ново назначение – Владимир Савов, е работил в руска финансова компания „Открытие“ със сериозното участие на един от основните инвеститори в банката на Василев – държавната руска ВТБ.

Единствено времето ще покаже, дали тези назначения в ресора на Комисията по финансов надзор „Застрахователни дружества“ ще доведат до промяна в поведението на поднадзорните компании, което да е свидетелство за определена тенденция, прокарвана от новите назначения. Едва тази седмица приключи **сагата с продажбата на най-голямото частно осигурително дружество „Доверие“.** Собственикът на Дружеството, австрийската Vienna Insurance Group се отказа от сделката, а Стоян Мавродиев огласи публично, че това било станало след негов натиск и упорство. Така се печели доверие, ако и това да е трудно доказуемо. Какво предстои обаче? Ще се появи ли друг голям купувач, който да е добре известен на българския пазар? Очакваме развързката.

На този етап обаче прави впечатление удивителното единомислие на мнозинство и парламентарна опозиция по отношение на Комисията по финансов надзор. Опитът и логиката показват, че такава коалиция по темата финансов надзор няма как да е случайна.#

1. Румъния напредва, България се връща назад. Този контраст се налага неизбежно, след като човек прочете публикуваните днес доклади на Европейската комисия за правосъдието и вътрешните работи в двете страни. Положението беше обратното през лятото на 2012 г. Тогава Румъния отнесе най-тежката критика. Румънският доклад днес говори за „напредък в много области“, а българският – за „малко стъпки напред“ и за това, че „цялостният напредък не е достатъчен и остава крехък“.

2. Край на наблюдението и приемане в Шенген скоро няма да има. Комисията завещава т.нар. Механизъм за сътрудничество и проверка на следващата, която ще бъде сформирана месеци след европейските избори през май. Дори да приемем, че новата Комисия ще е максимално благосклонна към страната ни, тя ще трябва да покаже убедително пред държавите – членки, че с тежкото наследство от този доклад България е приключила, за да предложи постепенно отпадане на механизма. За това няма да е достатъчен само един редовен доклад, чийто цикъл е поне една година. На изпроводяк екипът на председателя Жозе Мануел Барозу препоръчва на приемниците си да ни наблюдават през по-дълги периоди и да не се оставят властите ни да ги омайват с демонстративни, краткосрочни мерки.

3. В обществото липсва консенсус за реформите, които са цел на механизма. Това означава, че България има дългосрочен, системен проблем, който Брюксел ясно посочи, че „няма да замече под килима“. „Това са въпроси от сърцевината на модернизацията на българското общество“, пише в доклада. „За да успее реформата, трябва последователен и съгласуван подход, основаващ се на широк консенсус в българското общество“.

4. Политическата нестабилност пречи на реформите. „Фактът, че периодът, покрит от доклада, беше характеризан от три различни правителства, не помогна да се изгради този консенсус, въпреки че събитията показаха също широк обществен стремеж към реформи“, пише още Комисията.

5. Държавата се разминава с гражданите си, те и Европа ѝ нямат доверие. Това показват предишният цитат и много други. Например: „Общественото доверие в българските магистрати не е високо... ВСС (Висшият съдебен съвет) днес не е широко възприеман като автономна и независима власт... Има гласове в полза на реформата, разочаровани от бавното темпо на промяната, които заслужават насърчение... Тези събития [около назначаването на Пеевски за шеф на ДАНС – б. а.] оставиха трудно наследство, що се отнася до доверието сред об-

Десет извода от Евродоклада

Веселин Желев

ществото и сред партньорите на България, за чието преодоляване властите ще трябва здраво да поработят“.

6. Правосъдието остава слабо място на българската държава в 25-ата година след падането на комунизма и осмата от членството на страна ни в ЕС. Това означава, че на практика имаме половин държава. Тя не може напълно да защити интересите и правата на гражданите си. Изборът на ВСС е окачествен като „значително повлиян партийно-политически“... „ВСС трябва да предприеме по-нататъшни стъпки в посока към прозрачност... почтеността не му е важен приоритет“.

7. Корупцията и организираната престъпност са неизтребими. „Широко разпространената корупция се възприема като важен проблем и поставя значително предизвикателство за българските власти. Тя има ясни последици за желанието на бизнеса да инвестира в България... Резултатите от предишните усилия [срещу корупцията – б. а.] бяха съвсем ограничени. Общата картина е на слаб и некорординиран отговор на това, което е системен проблем в цялата публична администрация... Ред знакови дела [за организирана престъпност – б. а.] бяха прекратени, докато за други сериозни престъпления като поръчкови убийства не са повдигнати обвинения след години разследване“.

8. Слаби сме в приложението. България се справя добре в приемането на закони и изграждането на структури. Провал се, когато трябва да ги приложи. Също като във футбола – много сме добри до момента, в който трябва да вкараме гол. „За конфликта на интереси имаме законова рамка, но тя не работи по начина, по който се надявахме... В обществените поръчки имаше промени в закона, но трябва да сме обективни и да се запитаме дали те са намалили измамите и корупцията“, каза говорителят на Комисията Марк Грей. „Закони и структури има, но истинските доказателства за резултати липсват“, обобща той.

9. Реакцията на българските управляващи показва нарастваща откъснатост от действителността и от Европа. Идеята да се премахне механизмът точно след такъв доклад е

Снимка: „Дневник“

патологична проява на желателно мислене и на абсурдност. Зад нея не може да стои друго освен андрешковски мерак следващата Еврокомисия да е от „техни хора“, които да ни уредят с край на наблюдението. Адресат на такава идея може да бъде само най-невежата публика в България и тази, която е циментирана в бункера на партийните пристрастия. В този смисъл посланието за край на механизма е предизборен популизъм от най-ниска проба. Човек от Комисията го нарече пред мене просто „тъпо“. А доводът, че България не може да председателства ЕС с механизъм на шията през 2018 г., просто не е верен, каза говорителят на Комисията.

10. Комисията не предлага финансови санкции както през 2008 г., макар последният доклад да не е по-добър от тогавашния. Трябва да е ясно, че дължим това на нежеланието ѝ да взема болезнени решения в края на мандата си и четири месеца преди европейските избори. Те биха били повод например от националните столици да я питат защо след седем години наблюдение се налага отново да наказваме наблюдаваните. Досадният въпрос какво да правим с България и Румъния остава за следващия екип в Берлемон.

Препубликувано с разрешение на автора от неговия блог: <http://jelev.info/>

Евродокладвам за съдебната система

Димо Господинов

Миналата седмица излезе поредният „Доклад на Комисията до Европейския парламент и Съвета относно напредъка на България по механизма за сътрудничество и проверка“, накратко – „Докладът“. Пак трагедия, пак унищожителна критика за правосъдната ни система и борбата с корупцията, пак липса на върховенство на закона – нищо ново и изненадващо под слънцето. ЕС и чиновниците там упорито предписват „реформа на съдебната система“, която трябва да постигне няколко цели, най-вече – независимост и гаранции за безпристрастност на съдиите и техните решения.

Нищо.

Съдебната система била твърде независима и затова нямало как да се реформира отвън. С цел да бъде направена по-независима... Затова трябвало да се изцели сама. Това едните. Другите предлагат някакво магическо абра-кадабра под формата на реформа, която ще разбие лошите практики в съда и той изведнъж ще започне да правораздава справедливо, независимо от заобикалящата го среда. За мен истината не е нито едното, нито другото. Като човек знам, че подобни прости твърдения няма как да са истина, защото **реалността винаги е много по-сложна**. Като юрист знам, че изходът е много по-труден, сложен и ще отнеме много повече време, отколкото очакваме. Дали ще има справедливост в решенията на съда зависи много от личността на съдията. Да, той прилага закона, но винаги неговата лична преценка за праведност, достоверност, надеждност оказват решаващо значение при решаването на конкретния случай. И този факт страшно много усложнява проблема, защото лекуването на съдебната система е всъщност лекуване на магистрата (съдия, прокурор, следовател и т.н.).

Проблемът

Всъщност според мен съдебната система ще е последното, което ще се оправи в България. **Нейното състояние е в много голяма степен следствие, а не причина за състоянието на държавата**. Защото понятието за справедливост освен че е много относително, то не може да съществува изолирано от средата си. С други думи – когато навсякъде властва несправедливостта, няма как справедливостта да цъфти в съдебната система като оазис в пустиня. Това обяснява и постоянния неуспех на всеки опит за съдебна реформа. Само когато се възстанови чувството за справедливост в обществото, можем да очакваме съдията да твори добро и красиво при прилагането на правото. В противен случай да се надяваме, че някой ще бъде честен

и справедлив, когато всичко около него гние в корупция, бедност, неравенство и поквара, е, меко казано, наивно.

Друг фундаментален проблем, който пречи на съдебната система да се превърне в това, което очакваме от нея, е самият характер на публичната власт. **В България тя служи на частни, а не на обществени интереси**. Съдебната власт не прави изключение, но тя е следствие на един сбъркан процес, който започва още от момента на избор на т.нар. „народни представители“. Нашата клетка родина е Парламентарна република и когато в Парламента депутатите гласуват в интерес на шепата хора, то законите са в същия интерес, правораздаването е в същия интерес. На фона на тази констатация приказки от рода на: „Ще съкратим и приватизираме всичко държавно, защото държавният служител е лош стопанин“ (но същият този служител – не в стриктния смисъл – може да бъде чудесен съдия, който да гарантира справедливостта при частните отношения), са манипулация и плитка лъжа. Същото обаче важи и в обратния случай – „Лошият частник е неуловим от съда, затова да дадем на държавата повече, тя е по-добра“. Изводът: **когато публичният сектор работи в частен интерес, спорът повече или по-малко държава е тотално лишен от съдържание и смисъл!**

Що е справедливост

По-горе казах, че понятието „справедливост“ е относително, и мисля, че всички ще се съгласим с това. Справедливостта е, най-грубо казано, действие според морала или етична правота. С

други думи – **да съобразяваш поведението си с обществените разбирания за добро и лошо**. Но тези схващания винаги са еднакви. И това е напълно естествено – в едно свободно общество всеки да преценява сам за себе си кое го прави щастлив, кое е полезно, кое е вредно. Но **в България няма съгласие дори за онзи минимум общоприето „добро“**, върху който да стъпи едно евентуално справедливо правосъдие. Нещо повече – най-страшното е, че в нашата мила татковина най-големи различия в морала има между народ и елит. Последните до такава степен са забравили или никога не са имали нищо общо с разбиранията на първите за добро и справедливо, че единодушно са възприели като цинични и безскрупулни личности. Разбира се, именно елитът заема персоналният състав на органите на властта, включително съдебната. Разминаванията между разбиранията за добро и лошо водят и до несправедливост на актовете на съдиите. Това как ще се оправи? Не знам, но няма да е лесно.

Разбира се, проблеми като случайното разпределение на делата, обективното оценяване на магистратите, механизмите за издигане в кариерата, някаква по-независима форма на ВСС или друг орган на самоуправление могат да бъдат решени с институционална реформа. Т.е. с едно или няколко решения на законодателната и изпълнителната власт. Но съм скептичен за крайния резултат.

За мен **по-справедлива съдебна система ще имаме тогава, когато имаме по-справедливо общество**. Когато успеем с много усилия да утвърдим реалната демокрация у нас и подчиним публичния сектор на обществения интерес, а не на частния. Когато образователната система и социалната среда раждат такива юристи, които са чувствителни към проблемите на хората, които са философски добре подготвени и които са научени на критично и дълбочинно мислене, а не на наизустяване и зубрене на тезите на преподавателите си.

Евродокладвам!

Снимка: rsharmanli.my.contact.bg

За Барексов, креатурите и карикатурите

Михаела Лазарова

На 25.01. тази година журналистът Николай Барексов учреди партията си „България без цензура“ в зала 1 на НДК, рецитирайки Вапцаров пред докараните си с автобуси фенове. Ликувай, народе, имаш алтернатива! Новият месия си поиска два мандата управление и представи част от програмата на проекта си – връщане на прогресивното облагане и таблет за всяко дете, диференцирано ДДС за лекарствата и храните, „достойни доходи на хората“ и работни места за всички. Сред сподвижниците му са имена като едно от лицата на февруарските протести – Ангел Славчев, също така ВМРО, Румен Стойчев, който е депутат от „Коалиция за България“, Калина Крумова, някога част от „Атака“, Тезджан Наимова и др.

Кой е Барексов и как стигна дотук?

Роден в Пловдив, „бъдещият премиер“ се занимава с журналистика – в радио, после в „Телевизия Европа“, за да достигне до водещ на сутрешния блок по БТВ, където придобива своята популярност. След 7 години в предаването „Тази сутрин“ се прехвърля в ТВ7, близка до Цветан Василев и Делян Пеевски, където дори става изпълнителен директор. Скоро след това обаче решава да се впусне в политиката и да помага на бедните и онеправдани български граждани.

Любопитен момент е, че докато кръгът Василев – Пеевски беше в близки отношения с Бойко Борисов и ГЕРБ, Барексов щедро ръсеше похвали от ефира на въпросната телевизия към тях. До февруари миналата година, когато рязко смени тона и се започна негативна кампания срещу бившия премиер и обкръжението му както от него, така и от останалите медии на покровителите му. Кулминацията беше в навечерието на изборите през месец май 2013 г. и „Костинбродската афера“ с фалшиви бюлетини.

Така че въпросът с финансирането на „България без цензура“ има своя отговор, колкото и да ни убеждава Барексов, че с дарения от личните си средства плаща, като дори призова НАП да провери банковите му сметки и дали законно е придобивал доходите си. Още докато проектът му беше със статут на движение, лидерът тръгна на обиколки из страната, за да чуе болките на обикновените хора. И ги чуваше – с пищни сцени, изпълнители на тях, солидна техника. Както си се организира събитие. Разходите по турнето на формацията се изчисляват на близо 1 млн. лв. Тогава бъдещият политик отново заяви, че ги покрива сам, а после си „спомни“, че се поемат от работодателите му – ТВ7, защото предаването им, което носи името на проекта на бившия журналист, било най-рейтинговото в ефира на медията.

Тези пътувания, заедно със стабилното му медийно присъствие, спомогнаха за бързото му набиране на популярност. По последни проучвания на „Алфа Рискърч“ партията има 2,6% подкрепа при евентуални парламентарни избори.

Филмът „медия – популярна личност – партия“ не за пръв път се играе по нашите земи. Филмът „създай си творение, за да разпилееш гласовете на врага си или за да си имаш другарче, ако вземеш властта“ – също. Достатъчно е да погледнем пътя на Волен Сидеров. От редактор на вестник „Демокрация“ до собствено предаване по телевизия „СКАТ“, създаване на партия и шестване из властта вече няколко години. Сега „стайното цвете“ на настоящото правителство има собствения медия, а бившите му работодатели вече са трибуна на Националния фронт за спасение на България (НФСБ), чийто лидер е именно собственикът на „СКАТ“. Или Янев и неговата „Ред, законност, справедливост“, който

се радваше на симпатиите на Алексей Петров. Също свързаната с Христо Ковачки партия „Лидер“. И още, и още. Креатурите в повечето случаи се превръщат в карикатури – огромни суми похарчени пари за рекламирането им, а накрая – нищо. Забрава. Живот не повече от 4 години в парламента. После потъване нейде безславно, за да се отстъпи мястото на новия месия.

Защо обаче виреят такива продукти, макар и за кратко? Защото потенциалният им електорат са възможно най-уязвимите социални групи – затънали в бедност, безнадеждност, нечути от властта, която и да е тя, защото за нея те са фактор само когато идват избори. Когато някоя им пристигне на крака, попита ги как са, изслуша историята на всеки, обещае 500 лв. пенсия, евтин ток, таблет, край на монополите, нова конституция и куп други в този ред на мисли. И хората вярват. Защото това им е останало – вярват, че някой някога ще ги чуе. След това се разочароват. И така до следващия. Все пак такива партии патерици са бързо заменяеми. Ако падне, друг ще я смени.

Дали същата съдба очаква и Николай Барексов? Рано е да се каже. Неговият гръб е доста по-стабилен – Василев – Пеевски няма да щадят средства, за да имат свой човек, който да прокара интересите им и да бетонира нечия власт, за да продължават да пълнят гушите си. Дали е креатура? Със сигурност. Дали ще продължава роенето на такива като него? Най-вероятно да. Защото няма по-сигурен начин за разпръскване на вот, особено във времена на протести и политическа нестабилност. И за поддържане на една власт на всяка цена – справка – Волен Сидеров, който крепи настоящата.#

Гаф на седмицата

1. Правителството опита да си присвои спортните успехи на Григор Димитров.

Министърът на младежта и спорта Мариана Георгиева заяви: „Това, че имаме вече за пръв път български тенисист на четвъртфинал на турнир от Големия шлем, показва възможностите на Гришо и добрия синхрон между Министерството на младежта и спорта и Българската федерация по тенис“. По-късно, след избухналият скандал, тя каза, че не е била разбрана. Удобно.

2. Парламентът ще гласува ректорите на университетите да нямат ограничения в мандатите.

При наличието на такава сериозна агентурна мрежа в родните университети това е рецепта за катастрофа. Повече – на стр. 2.

3. Страхил Ангелов – на посещение в Дамаск за „укрепване на двустранните отношения“ с режима на Башар Асад.

Председателят на парламентарната група за приятелство между Сирия и България Страхил Ангелов бе на посещение в Дамаск за „укрепване на двустранните отношения“ с режима на Башар Асад. По-късно Ангелов заяви, че не е бил на официално посещение – това личало, защото на снимките бил без вратовръзка, а и не носил подаръци. Направил посещението си като депутат, а „народният представител е нещо по-различно“.

Снимка: Novini.bg

АТАНАС ЧОБАНОВ: Моят принос е да вадя на светло маневрите на задкулисието

Атанас Чобанов е доктор на науките по лингвистика, специалност „машинна обработка на езика“, работи в CNRS, Франция. В свободното си време се занимава с публицистика и разследваща журналистика като главен редактор на сайта Биволъ.

Снимка: личен архив

#: С какво започна протестът за теб?

А: За мен протестът започна преди няколко години с протестите против ликвидирането на парк „Странджа“. Това е автентична, гражданска кауза. Днес отново хората са на улицата за същата кауза, което показва колко силна и устойчива е мафиотската лакомия.

#: Успешен ли е протестът? Какво постигна и какво не успя да постигне?

А: Не успя да сваля правителството, но успя да го изолира и да покаже до каква степен симбиозата на организираната престъпност и държавата е отровила обществото. Практически е суспендиран общественят договор. Протестът отвори кутията на Пандора и вече се говори свободно за

теми табу. БСП се разцепи и, дай Боже, да се провали напълно. Протестът даде и важен импулс да се бойкотират най-видимите продукти на мафията: лафките и медийните й парцали.

#: Как виждаш своя личен принос в процеса на информиране на хората в страната?

А: Моят принос е да вадя на светло маневрите на задкулисието. Като орките и злите сили, те не обичат да са на светло.

#: Разкажи ни накратко за Биволъ – чия идея е проектът, как започнахте, с каква цел, как се финансирате? Не ви ли е страх?

А: Проектът е на Асен Йорданов. Аз научих от него за идеята през есента на 2009 г. и той ми предложи да обединим усилия, за да създадем този ресурс за разследваща журналистика. Биволъ работи от октомври 2010 г. Припомням, че и преди това двамата с Асен правехме разследвания, но ги публикувахме в моя блог (Румяна Желева и др.). Финансирането е от дарения. За съжаление рекламодателите се страхуват да се афишират при нас. Ние не се страхуваме да пишем. Леко и приятно се работи и пише, когато не зависиш от поръчки и мръсни пари.

#: Чрез сайта Биволъ успявате да изнесете в пространството укривани данни за политиките и тяхното задкулисие. Как може тази информация да се пренесе до хората и да бъдат по-информирани в своя избор?

А: Като повече хора влязат в пространството, в което сме ние, и се освободят от фалша и подправената информация на класическите медии. Това се случва неизбежно. Ние сме си на мястото и не търсим да информираме бабите на село. За нас те са загубена кауза с ясна биологична и со-

циополитическа перспектива. Нашият таргет е друг – младите, информираните, образованите българи, тези в чужбина. Ние сме онлайн продукт и такъв ще си останем.

#: Ще преживее ли България ново Възраждане? Как?

А: С електронно гласуване и безкомпромисна лустрация.

#: След падането на втората окупация как могат студентите и всички протестиращи групи да участват в изграждането на гражданското общество и пробуждането на нашия народ?

А: Като се мобилизират за изборите, но едновременно да не отслабват натиска. Срещу червените партизани трябва да се води партизанска война, с техните мръсни методи: диверсия, тормоз, удари под кръста и ритници по кокалчетата. Градска партизанска война не се печели с армия, строена като за парад и с хоругвите начело.

#: Чувстваш ли се достоен гражданин на България?

А: Да, заради тези десетки хиляди, които видях по улиците на София това лято, се чувствам достоен.

#: Какви промени конкретно очакваш да видиш изпълнени от следващото управление на страната?

А: Много неща очаквам. Очаквам най-вече погребване на православната тръба „Южен поток“ и на призрака „Белене“. Очаквам, колкото и омерзително да е това, за наказание Путин да ритне столчето на Цветан Василев и империята му, която се крепи на източване на държавен ресурс, да се срине.#

Имало едно време...

От стр. 1

И ето как премиер на Европейска страна казва на народа, своя суверен, че никога няма да разкрие какво си е говорил с другата страна по приоритетен транс национален енергиен проект, за който на всичкото отгоре Клаус-Дитер Борхард, директор по въпросите на енергийните пазари в Еврокомисията, казва: „Комисията прегледа тези междуправителствени споразумения и стигна до заключението, че нито едно от споразуменията не е в съответствие с правото на ЕС“.

Звучи ли ви реално?

Да обобщим:

Съществуват две България. Едната България

е страната на чудесата, на лъжите, на опорните точки, на създаването на паралелна реалност от щастие, благоденствие, социална политика. Едната България е страната на партийните демонстрации на сила чрез организирането на митинги, страната на реиндустриализацията, братската дружба и протоколните усмивки. Едната България е страната, в която правителството е експертно и е най-доброто, което сме имали.

Другата България е страната, в която Странджа ще бъде бетонизирана в нарушение на дужина закони и регламенти, в която ключови сектори са оставени на самотек, в която популизъмът ни

струва заеми за милиарди, която се управлява от хора без лица, от тефтерчета, флашки и компромати. Другата България е страната, в която 240 дни хората искат оставката на правителството. Другата България е страната на Lafka, медийния монопол, олигархията, безконтролният политически водевил. В другата България 51% от хората оценяват негативно развитието на страната след последните парламентарни избори, а доверието на българските граждани в стожера на държавността – Парламента, е... 10%.

Две различни България. Без никаква допирателна. Освен едно правителство, което съзнателно създава две България.

Финал. Завеса.

Това, уви, не е приказка. А ако беше, щеше да започва и да завършва с „Имало едно време две България... И никои не живеел щастливо“.#

Патриот

Патриот е – душа дава
за наука, за свобода;
но не своята душа, братя,
а душата на народа!

И секиму добро струва,
само, знайте, за парата,
като човек – що да прави?
продава си и душата.

И е добър християнин:
не пропуска литургия;
но и в черква за туй ходи,
че черквата ѝ търговия!

И секиму добро струва,
само, знайте, за парата,
като човек – що да прави?
залага си и жената.

И е човек с добро сърце:
не оставя сиромаси;
но не той вас, братя, храни,
а вий него със трудът си!
И секиму добро струва,
само, знайте, за парата,
като човек – що да прави?
изяда си и месата.

Христо Ботев

От социалните мрежи

Ирен Филева

В Украйна оставка.

У нас дори парламентарната опозиция работи
срещу оставка.

В Украйна следва кръгла маса.

У нас, мнозина са под масата или угрижени
какво ще има на масата.

Христо Комарницки

Финално, преди да си наложа ембарго по те-
мата „Бареков“.

За последните десетина години този човек
написа едни от най-срамните и позорни стра-
ници в историята на новата бг-журналистика.
Нямам никакво съмнение, че ще стори също-
то и в политиката.

Ще наблюдавам с интерес как в следващите
месеци ден подир ден медиите ще проектират
новия му образ в съзнанието на публиката.

Вече виждам десетки пишещи и говорещи
журналисти, анализатори, политолози, социо-
лози, стилисти и обикновени дизайнери, усе-
тили шума на парите, готови да нанесат своя
щрих върху мащабния портрет.

Криза е сега, пейте робини!

Любена Нинова

Ректорът на СУ се изживява като Луи XIV и
сравнява възпитаниците си с калта по каре-
тата си, професори призовават за разстрел

на студенти, Петър Стоянов подкрепя Барек-
ков и призовава да му дадем шанс, трябва
да регистрирам на баба ми тавите и ренде-
тата от едно време, иначе съм подсъдима,
#Lafki никнат като гъбки из България и об-
ричат хиляди семейства на глад, а най-го-
лемият проблем в държавата са няколко
студенти, които измиха срама на хилядите си
колеги, затънали в чалга и безразличие. А е
само вторник...

Зорница Миткова

Ама вие наистина ли мислите окупаторите
(каквито и да са те) за престъпници, ама на-
истина ли?

Ако се говореше толкова дълго и открито
за връщането на Пеевски като депутат, за
назначаването на ченгета и СИК-аджии на
административни и държавни постове, за
заплахите за уволнение към държавни слу-
жители, участващи в протестите, колкото за
проблемите на окупацията, досега да е имало
#оставка...

Щеше да е и много приятно, както сега слу-
шам по БНТ недоволни от окупацията да
казват, че тя е престъпление, при всички тези
гореизброени случаи някой да обясняваше,
че те са престъпление. Защото са такава...

Всичко е тотално разфокусирано, просто про-
дължи прекалено дълго...

ЛИЦАТА В ПАРЛАМЕНТА

В рубриката „Лицата в Парламента“
показваме физиономията на нашите
„представители“. Често при излизане
от сесия или комисии ние не знаем дали
пред нас е депутат или обикновен чи-
новник или експерт. Нека всеки един да
познава „избраниците“ ни и при среща
с тях да им каже лично какво мисли за
управлението на страната и какви идеи
има за бъдещето на България. Нека тези
хора най-после излязат от анонимност
и да запомнят своите отговорности на
депутати в българско Народно събрание.
Нека помнят, че с голямата власт идва
и голямата отговорност и отчетност
пред истинския суверен на властта в
България – народа!

(Снимките са взети от сайта на На-
родното събрание.)

ГЕОРГИ ИВАНОВ АНДОНОВ

Дата на раждане: 03.04.1984 г.

Избран с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%

Изборен район: 1-БЛАГОЕВГРАД

E-mail: georgi.andonov@parliament.bg

ГЕОРГИ НИКОЛОВ МЪРКОВ

Дата на раждане: 0.04.1946 г. Горно Вършило

Професия: преподавател

Езици: немски, руски, сръбски

Избран с политическа сила: КП „Коалиция за
България“ 26,61%;

Изборен район: 13-ПАЗАРДЖИК

E-mail: georgi.marcov@parliament.bg

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Васил Димитров
Георги Илиев

Димо Господинов
Мартин Райчинов

Миряна Захариева
Михаела Лазарова

Момчил Петров
Радина Ралчева

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

Вестник „Протест“ разчита на теб, читателю, за своя тираж и разпространение. Той се финансира изцяло от доброволни дарения, отчет за които даваме на сайта на Протестна мрежа. Искаме вестникът да достигне до възможно повече хора, затова прочети и предай нататък. Разпечатай и подари. Изпрати в електронен вид. Стани наш активен разпространител в твоя блок, квартал и град. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com